

ministeren er bunden. Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt) befinder sig naturligvis i en fuldstændig Bidsfarelse, naar han tror, at Finansministeren i Henseende til § 4 skulde staa med fri Hænder lige over for dette Konsortium. Nej, det er kun lige over for Rigsdagen, at den højtærede Finansminister vil staa med fri Hænder, som han har gentaget saa ofte. Lige over for Konsortiet binder han sig efter den Kontrakt, som vi ikke maa faa Lov til at se, men om hvilken der er tilstrækkeligt oplyst til, at vi kunne sige, at Konsortiet skal have det fast paa Haanden i et helt Aar uden nogen som helst Forpligtelse fra dets Side, medens det har bundet den danske Statskasse. Konsortiet skal derefter forsøge paa, hvor meget der kan tjenes. Gaar maaste Kursen paa de 3 pCt.s danske Obligationer meget til Veirs paa Grund af Konjunkturerne i Europa, vil der blive en meget stor Fortjeneste for det Konsortium, og det gør naturligvis kun Forretningen for at faa den Betragning rigtig, og der er ingen Grund til, at den danske Stat ikke selv skal tage Fortjenesten. Den højtærede Finansminister har ganske vist bemærket dertil, at disse Obligationer ikke kunne opsiges fra dansk Side før om et Aar. Nu er der næppe gaaet 10 Aar efter Loven af 1886, og saa vil man allerede nu opstige og konvertere. Den højtærede Finansminister siger, at man maa ikke regne med Amortisationen, thi vi maatte da vente indtil 1896 — tror jeg, det er — inden vi kunde konvertere paa sædvanlig Vis, saaledes som sidste Gang. Men var den Ulykke da saa stor? Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds sagde, at man vilde handle meget uforstandigt, naar man ikke greb til i Tide, men hvem siger, at Forholdene ere gunstige for Øjeblikket? Hvor ved det ærede Medlem, om ikke Forholdene blive nok saa gunstige om 2 Aar? Forholdet er jo slet ikke saa gunstigt; den Kurs og den Rente, her er Tale om, er slet ikke videre fordelagtig. Det er muligt, at Forholdet er meget bedre om 2 Aar, og det er muligt, at Konverteringen da vil kunne finde Sted med langt mindre Beføstning, eller rettere, at den Fortjeneste, der nu gaar til udenlandske Banker, kunde den danske Statskasse selv tage.]

Saa er der jo et Punkt i Loven endnu, som jeg maa tillade mig at berøre, det er det mærkelige, at Finansministeren gaar hen og foreslaar et Laan, der er 7 Millioner Kr. større end det, der i en rimelig Fremtid vil være Brug for til de Øjemed, som ere optagne i Loven. Det staar nemlig saaledes

som det er fremhævet i Motiverne, at der beregnes at skulle medgaa til Konvertering af Laanene fra 1850—61 og de i Genhold til Loven af 10de Marts 1861 udstedte Obligationer noget over 9 Millioner Kr., dernæst vil der til Jærnbaneudgifter i Finansaaaret 1894—95 medgaa 2,430,000, og i Finansaaaret 1895—96 5,592,000 — vi maa jo tage disse Tal paa Tro og Love, thi der gives jo ingen Specifikation eller nærmere Oplysninger om dem. Det er rent kalkulatorisk; vi faa ikke andet end nogle store runde Tal og faa ikke Vejlighed til at prøve disse i et Udvalg, men jeg gaar ud fra, at disse Kalkulationer ere rigtige og saa vil der endda blive 7 Mill. Kr. tilovers. Nu er Loven jo saaledes affattet — som den ærede Finansminister jo gentagende har fremhævet i det andet Ting — at de Penge, det Udbytte, den ærede Finansminister faar ved at laane de 25 Mill. Kr., maa han kun anvende dets til Konvertering af de to omtalte Laan og dets til Dækning af de Udgifter, som Staten faar i Genhold til Jærnbaneløbene af 8de Maj 1894. Dette vil altsaa med andre Ord sige, at heller ikke disse 7 Mill. Kr., som blive tilovers, maa den ærede Finansminister i Genhold til Loven bruge til andet end til disse Jærnbaneudgifter, men disse ere indtil Udgangen af Finansaaaret 1895 kun 7 Mill. Kr., saa at der er 7 Mill. Kr. tilovers. Hvor store Jærnbaneudgifterne blive i 1896—97 vide vi ikke, men det vide vi, at det er en meget slet finansiel Operation at laane Penge i 1895, naar man først skal bruge dem i 1897 eller 1898. Jeg siger 1895, thi jeg antager, at disse 7 Mill. Kr., først ville komme ind som sidste Indbetaling i December 1895. Den ærede Minister vil jo have disse 7 Mill. Kr. liggende i 3 Aar, uden at han kan bruge dem til noget som helst, ja han kan maaste placere dem i en Bank mod fuldstændig Sikkerhed paa kort Varsel. Han maa ikke laane dem ud til Kommunerne, thi derved overføres Loven; endnu mindre maa de laanes ud til Banker til Spekulation. Den ærede Finansminister skal strengt taget anbringe Pengene paa samme Maade som Kassebeholdningen og andre Statsmidler i Almindelighed, som jeg formoder i Nationalbanken, og naar den ærede Minister gør det, saa ændrer det mig, om han, saaledes som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) mente, skulde være i Stand til at faa $2\frac{3}{4}$ pCt. af disse Penge. Jeg har altid troet, at Foliorenten var $\frac{1}{2}$ pCt. eller højest 1 pCt., hvorlede smaa saa skulde faa $2\frac{3}{4}$ pCt. af Penge, som ikke skulle være faste Indlaan, naar man siger, at Rentefoden er 3 pCt.,